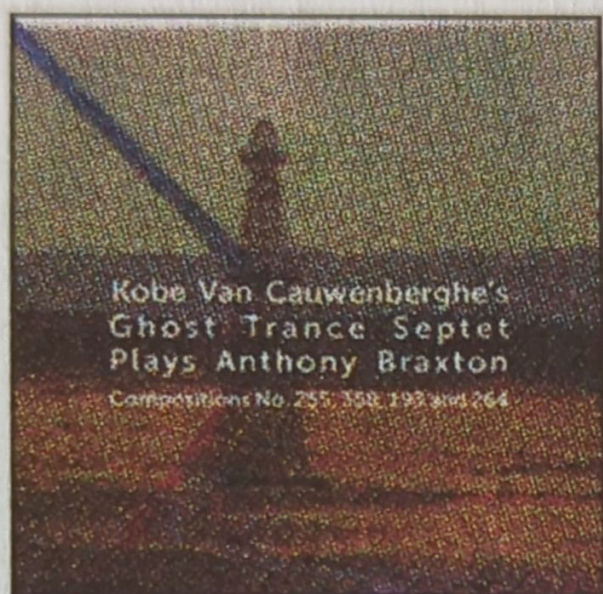

Kobe Van Cauwenberghe

Ghost Trance Septet Plays

Anthony Braxton

(EL NEGOCITO)

Het even omvangrijke als intimiderende oeuvre van Anthony Braxton kent relatief weinig uitvoeringen waar

hij zelf bij betrokken is. Een opvallende uitzondering is het recente werk van de Belgische gitarist Kobe Van Cauwenberghe, die een fascinatie ontwikkelde voor het transidiomatische werk van de componist, en dan vooral zijn 'Ghost Trance Music', een boek composities waarmee hij van start ging midden jaren 1990. Dat leidde in 2020 al tot een soloalbum, dat nu gevolgd wordt door een dubbelalbum met een Belgisch-Deens septet dat vier composities van Braxton onder handen neemt. Zo'n

compositie kan tot tachtig pagina's tellen en bestaat vaak uit een primaire melodie en secundair materiaal, met daarbovenop nog een reeks symbolen die voor instructies staan. Dat suggereert een rigide klankenwereld, maar eigenlijk is niets minder waar. De muzikanten kunnen afwijken van een koers, intertekstuele referenties invoegen en vrij improviseren. Het is veelzeggend dat Braxtons eerste regel 'have fun with the material' luidt. Een uitvoering die 'klopt' is een uitvoering zonder fouten, om nog maar te zwijgen over vrijheid en zelfexpressie. En dat krijg je volop in deze gulle release, die de luisteraar anderhalf uur lang onderdompelt in onvoorspelbaar hedendaagse en toch ook herkenbare muziek, die woelig geharrewar afwisselt met uitgedunde passages, soms komisch door de huiskamer lijkt te marcheren en intense pieken op de een of andere manier koppelt aan dartelende passages vol zwier en humor. Het is op en top ensemblemuziek, die soms stevig aanleunt bij de kamermuziektraditie, maar ook doordrongen is van de jazz als voortdurende transformatiekunst, ook al kleurt de instrumentatie – met euphonium, viool, basklarinet en zang – buiten de lijntjes. Het is bovendien een bonus om vertrouwde muzikale stemmen als **Teun Verbruggen**, **Niels Van Heertum** en **Steven Delannoye** binnen deze context aan het werk te horen. Braxton was naar verluidt erg opgetogen toen hij de band in 2021 live aan het werk zag. Snel wordt duidelijk waarom: de muzikanten grepen deze uitdaging aan met beide handen, want het potentieel is schier eindeloos. Voor de luisteraar geldt eigenlijk hetzelfde.

(gp)